

Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
esitatud 21. detsembril 2016¹

Kohtuasi C-696/15 P

Tšehhi Vabariik
versus

Euroopa Komisjon

Apellatsioonkaebus – Transport – Direktiiv 2010/40 – Intelligentsete transpordisüsteemide kasutuselevõtmine maanteetranspordis – Volituste delegeerimine komisjonile – Delegeeritud määrus nr 885/2013 – Veoautodele ja tarbesõidukitele turvaliste parkimiskohtade teabeteenuse pakkumine – Delegeeritud määrus (EL) nr 886/2013 – Kasutajatele liiklusohutuse kohta minimaalse üldise liiklusteabe tasuta edastamise andmed ja kord – Väidetav delegeeritud volituste ületamine komisjoni poolt

I. Sissejuhatus

1. Tšehhi Vabariik palub oma apellatsioonkaebusega tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 8. oktoobri 2015. aasta otsus Tšehhi Vabariik *vs.* komisjon², millega Üldkohus jättis rahuldamata tema kaks hagi nõudega tühistada Euroopa Komisjoni delegeeritud määrused (EL) nr 885/2013³ ja nr 886/2013⁴ (edaspidi koos „vaidlusallused määrused“) mille oli komisjon vastu võtnud, et täiendada direktiivi 2010/40/EL⁵ intelligentsete transpordisüsteemide (edaspidi „ITS“) maanteetranspordis.

2. Teen Euroopa Kohtule ettepaneku see apellatsioonkaebus alljärgnevalt esitatud põhjustel rahuldama jätta.

1 Algkeel: prantsuse.

2 T-659/13 ja T-660/13, ei avaldata, EU:T:2015:771, (edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“).

3 Komisjoni 15. mai 2013. aasta delegeeritud määrus (EL) nr 885/2013, millega täiendatakse intelligentseid transpordisüsteeme käsitlevat Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2010/40/EL [„ITS-direktiiv“] seoses veoautodele ja tarbesõidukitele ette nähtud turvalisi parkimiskohti käsitleva teabeteenuse osutamisega (ELT 2013, L 247, lk 1).

4 Komisjoni 15. mai 2013. aasta delegeeritud määrus (EL) nr 886/2013, millega täiendatakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2010/40/EL, sätestades kasutajatele liiklusohutusega seotud minimaalse üldise liiklusteabe võimalusel tasuta edastamisega seotud andmed ja korra (ELT 2013, L 247, lk 6).

5 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. juuli 2010. aasta direktiiv 2010/40/EL, mis käsitleb raamistikku intelligentsete transpordisüsteemide kasutuselevõtmiseks maanteetranspordis ja liideste jaoks teiste transpordiliikidega (ELT 2010, L 207, lk 1).

II. Õiguslik raamistik

A. Direktiiv 2010/40

3. Direktiivi 2010/40 põhjendustes 3, 7 ja 18 on sätestatud:

„(3) [ITS] on tänapäevased rakendused, mille eesmärk on ilma tegelikku intelligentsust omamata osutada uuenduslikke eri transpordiliikide ja liikluse korraldamisega seotud teenuseid ning võimaldada erinevatel kasutajatel saada paremini teavet transpordivõrkude kohta ning kasutada neid ohutumalt, koordineeritumalt ja „arukamalt“.

(7) [ITS-de] kooskõlastatud ja tõhusa kasutuselevõtmise tagamiseks kogu liidus tuleks kehtestada spetsifikatsioonid, hõlmates vajaduse korral standardeid, millega määratakse kindlaks täiendavad üksikasjalikud sätted ja menetlused. Enne spetsifikatsioonide vastuvõtmist peaks komisjon hindama nende vastavust teatud kindlaksmääratud põhimõtetele, mis on esitatud II lisas. Esmalt tuleks prioriteetsetena käsitleda nelja peamist [ITS-de] väljatöötamise ja kasutuselevõtmise valdkonda. [...]

(18) Peamistel sidusrühmadel, nagu [ITS-de] teenuste pakkujatel, [ITS-de] kasutajate ühendustel, transpordiettevõtjatel ja rajatiste käitajatel, tootjate esindajatel, sotsiaalpartneritel, kutseliitudel ja kohalikel omavalitsustel, peaks olema võimalus anda komisjonile nõu [ITS-de] Euroopa Liidus kasutuselevõtmise äriliste ja tehniliste aspektide kohta. Sel eesmärgil peaks komisjon moodustama [ITS-de] nõuanderühma, et tagada tihe koostöö sidusrühmade ja liikmesriikidega. [...]

4. Direktiivi 2010/40 artikli 4 punktides 1 ja 17 on ette nähtud järgmised mõisted:

„1. „intelligentsed transpordisüsteemid“ [ITS] – süsteemid, milles info- ja sidetehnoloogiat rakendatakse maanteetranspordi valdkonnas (sh infrastruktuur, sõidukid ja kasutajad), liikluskorralduses ja liikuvuse juhtimises ning samuti liidesteks teiste transpordiliikidega;

17. „spetsifikatsioon“ – siduv meede, millega kehtestatakse sätted, mis sisaldavad nõudeid, menetlusi ja muid asjaomaseid eeskirju“.

5. Selle direktiivi artiklis 5 pealkirjaga „Intelligentsete transpordisüsteemide kasutuselevõtt“ on sätestatud:

„1. Liikmesriigid võtavad vajalikud meetmed tagamaks, et [ITS-de] rakenduste ja teenuste kasutuselevõtmisel kohaldatakse nende suhtes komisjoni poolt artikli 6 kohaselt vastuvõetud spetsifikatsioone vastavalt II lisas esitatud põhimõtetele. See ei piira liikmesriikide õigust otsustada selliste rakenduste ja teenuste kasutuselevõtmise üle oma territooriumil. Nimetatud õigus ei piira ühegi artikli 6 lõike 2 teise lõigu kohaselt vastuvõetud õigusakti kohaldamist.

[...]“

6. Direktiivi 2010/40 artiklis 6 „Spetsifikatsioonid“ on sätestatud:

„1. Komisjon võtab esmalt vastu spetsifikatsioonid, mis on vajalikud, et tagada ühilduvus, koostalitlusvõime ja pidevus [ITS-de] kasutuselevõtmiseks ja tööks kasutamiseks prioriteetsete meetmete puhul.

2. Komisjon püüab ühe või mitme prioriteetse meetme spetsifikatsioonid vastu võtta hiljemalt 27. veebruaril 2013.

Hiljemalt 12 kuud pärast prioriteetse meetme vajalike spetsifikatsioonide vastuvõtmist esitab komisjon vajaduse korral, pärast kulude ja tulude analüüsi hõlmava mõjuhinna läbiviimist, Euroopa Parlamendile ja nõukogule [ELTL] artikli 294 kohaselt ettepaneku kõnealuse prioriteetse meetme kasutuselevõtmiseks.

3. Kui prioriteetse meetme vajalikud spetsifikatsioonid on vastu võetud, võtab komisjon vastu spetsifikatsioonid, mis tagavad ühilduvuse, koostalitlusvõime ja pidevuse [ITS-de] kasutuselevõtmiseks ja tööks kasutamiseks prioriteetsete valdkondade muude meetmete puhul.

4. Kui see on asjakohane ja olenevalt spetsifikatsiooni valdkonnast, sisaldab spetsifikatsioon ühte või mitut järgmist tüüpi sätet:

- a) funktsionaalsed sätted, mis kirjeldavad erinevate sidusrühmade rolle ja nendevahelist teabevoogu;
- b) tehnilised sätted, mis kehtestavad funktsionaalsete sätete täitmiseks vajalikud tehnilised vahendid;
- c) organisatsioonilised sätted, mis kirjeldavad erinevate sidusrühmade menetluslikke kohustusi;
- d) teenuse sätted, mis kirjeldavad teenuste erinevaid tasemeid ja nende sisu [ITS-de] rakenduste ja teenuste jaoks.

5. Ilma et see piiraks direktiivi 98/34/EÜ kohaseid menetlusi, sätestatakse spetsifikatsioonidega vajaduse korral tingimused, mille kohaselt võivad liikmesriigid pärast komisjoni teavitamist kehtestada täiendavad eeskirjad [ITS-de] teenuste osutamiseks kogu oma territooriumil või mõnes selle osas, kui see ei takista koostalitlusvõimet.

6. Spetsifikatsioonid tuginevad vajaduse korral mis tahes artiklis 8 osutatud standardil[e].

Spetsifikatsioonid näevad vajaduse korral ette vastavushindamise kooskõlas otsusega nr 768/2008/EÜ.

Spetsifikatsioonid on kooskõlas II lisas esitatud põhimõtetega.

7. Komisjon korraldab kulude ja tulude analüüsi hõlmava mõjuhindamise enne spetsifikatsioonide vastuvõtmist.“

7. Direktiivi 2010/40 artiklis 7 „Delegeeritud õigusaktid“ on sätestatud:

„1. Komisjon võib kooskõlas [ELTL] artikliga 290 võtta vastu delegeeritud õigusakte spetsifikatsioonide kohta. Selliste delegeeritud õigusaktide vastuvõtmisel toimib komisjon vastavalt käesoleva direktiivi asjakohastele sätetele, eelkõige vastavalt artiklile 6 ning II lisale.

2. Iga prioriteetse meetme kohta võetakse vastu eraldi delegeeritud õigusakt.

[...]“

B. Delegeeritud määrus nr 885/2013

8. Delegeeritud määruse nr 885/2013 artikli 1 kohaselt kehtestatakse selle määrusega „spetsifikatsioonid, mis on vajalikud, et tagada ühilduvus, koostalitlusvõime ja järjepidevus veoautodele ja tarbesõidukitele ette nähtud turvalisi parkimiskohti käsitleva teabeteenuste kasutuselevõtmiseks ja tööks kasutamiseks liidu tasandil kooskõlas direktiiviga [2010/40]“.

9. Delegeeritud määruse nr 885/2013 artikkel 3 teabeteenuse osutamisele esitatavate nõuete kohta näeb ette:

„1. Liikmesriigid määravad kindlaks piirkonnad, kus liiklus- ja turvatingimuste tõttu tuleb kasutusele võtta turvaliste parkimiskohtade teabeteenus.

Samuti määravad nad kindlaks prioriteetsed piirkonnad, kus edastatakse muutuvteavet.

2. Teabeteenuse osutamine peab vastama artiklites 4–7 sätestatud nõuetele.“

10. Delegeeritud määruse nr 885/2013 artiklis 8 „Nõuetele vastavuse hindamine“ on ette nähtud:

„1. Liikmesriigid määravad riikliku asutuse, kes on pädev hindama, kas teenuse osutajad, parklate haldajad ja teehaldajad täidavad artiklites 4–7 sätestatud nõudeid. See asutus peab olema erapooletu ning teenuse osutajatest, parklate haldajatest ja teehaldajatest sõltumatu.

Kaks või enam liikmesriiki võivad määrata ühise piirkondliku asutuse, kes on pädev hindama nimetatud nõuetele vastavust nende liikmesriikide territooriumil.

Liikmesriigid teatavad määratud asutusest komisjonile.

2. Kõik teenuste osutajad esitavad määratud asutustele artiklites 4–7 sätestatud nõuetele vastavuse kinnituse.

[...]

3. Määratud asutused kontrollivad pisteliselt era- ja avalik-õiguslike teenuse osutajate ja parklate haldajate kinnituste õigsust ning nõuavad artiklites 4–7 sätestatud nõuetele vastavuse tõendamist.

Teenuse kvaliteeti võib hinnata ka kasutajate märkuste alusel.

Määratud asutused annavad kord aastas asjakohastele riiklikele ametiasutustele aru esitatud kinnituste ja pistelise kontrolli tulemuste kohta.“

C. Delegeeritud määrus nr 886/2013

11. Delegeeritud määruse nr 886/2013 artikli 1 kohaselt kehtestatakse selle määrusega „spetsifikatsioonid, mis on vajalikud, et tagada ühilduvus, koostalitlusvõime ja järjepidevus kasutajatele liiklusohutusega seotud minimaalse üldise liiklusteabe võimalusel tasuta edastamisega seotud andmete ja korra kasutuselevõtmiseks ning tööks kasutamiseks liidu tasandil kooskõlas direktiiviga [2010/40]“.

12. Delegeeritud määruse nr 886/2013 artiklis 5 teabeteenuse osutamise kohta on ette nähtud:

„1. Liikmesriigid määravad üleeuroopalise teedevõrgu lõigud, kus liiklusohutusega seotud minimaalse üldise liiklusteabe edastamine on liiklus- ja ohutustingimuste tõttu vajalik.

Nad teavitavad sellistest teelõikudest komisjoni.

2. Teabeteenuse osutamine peab vastama artiklites 6–8 sätestatud nõuetele.“

13. Delegeeritud määruse nr 886/2013 artiklis 9 „Nõuetele vastavuse hindamine“ on sätestatud:

„1. Liikmesriigid määravad erapooletu ja sõltumatu riikliku organi, kes on pädev hindama, kas era- ja avalik-õiguslikud teehaldajad ja teenuseosutajad ning liiklusteavet edastavad ringhäälinguorganisatsioonid täidavad artiklites 3–8 sätestatud nõudeid. Kaks või enam liikmesriiki võivad määrata ühise organi, kes on pädev hindama nõuetele vastavust nende liikmesriikide territooriumil.

Liikmesriigid teatavad nendest riiklikest organitest komisjonile.

2. Era- ja avalik-õiguslikud teehaldajad ja teenuseosutajad ning liiklusteavet edastavad ringhäälinguorganisatsioonid esitavad määratud riiklikele organitele oma identifitseerimisandmed ja nende osutatava teabeteenuse kirjelduse ning artiklites 3–8 sätestatud nõuetele vastavuse deklaratsiooni.

[...]

3. Määratud riiklikud organid kontrollivad pisteliselt era- ja avalik-õiguslike teehaldajate ja teenuseosutajate ning liiklusteavet edastavate ringhäälinguorganisatsioonide kinnituste õigsust ja nõuavad artiklites 3–8 sätestatud nõuetele vastavuse tõendeid.

Määratud riiklikud organid annavad kord aastas riiklikele asutustele aru esitatud deklaratsioonide ja pistelise kontrolli tulemuste kohta.“

III. Vaidlustatud kohtuotsus

14. Üldkohtu kantseleisse 12. detsembril 2013 esitatud hagiavaldustega esitas Tšehhi Vabariik kaks hagi nõudega vaidlusalused määrused tühistada.

15. Nende tühistamishagide põhjenduseks esitas Tšehhi Vabariik kolm väidet. Esimene väide oli, et on rikutud direktiivi 2010/40 artikli 7 lõiget 1 koostoimes selle direktiivi artikli 5 lõikega 1 ja artikliga 6, kuna komisjon oli vaidlusaluseid määruseid vastu võttes ületanud nimetatud õigusnormis ette nähtud volitust. Teine väide oli, et on rikutud ELTL artiklit 290, kuna komisjon oli vaidlusaluseid määruseid vastu võttes ületanud selles artiklis ette nähtud pädevust võtta vastu muid kui seadusandlikke delegeeritud õigusakte. Kolmas väide oli, et on rikutud ELL artikli 13 lõiget 2, kuna komisjon oli vaidlusaluseid määruseid vastu võttes ületanud talle aluslepingutes antud volitusi.

16. Vaidlustatud kohtuotsuses lükkas Üldkohus kõik need väited tagasi ja jättis seega mõlemad hagiid tervikuna rahuldamata.

IV. Poolte nõuded Euroopa Kohtus

17. Tšehhi Valitsus palub esimese võimalusena Euroopa Kohtul:

- vaidlustatud kohtuotsus tühistada;
- vaidlusalused määrused tervikuna tühistada ja
- mõista kohtukulud välja komisjonilt.

18. Teise võimalusena palub Tšehhi Valitsus Euroopa Kohtul:

- vaidlustatud kohtuotsus tühistada;
- tühistada delegeeritud määruse nr 885/2013 artikli 3 lõige 1, artikkel 8 ja artikli 9 lõike 1 punkt a ja delegeeritud määruse nr 886/2013 artikli 5 lõige 1, artikkel 9 ja artikli 10 lõike 1 punkt a ning
- mõista kohtukulud välja komisjonilt.

19. Komisjon palub Euroopa Kohtul:

- apellatsioonkaebus rahuldamata jätta ja
- mõista kohtukulud välja Tšehhi Vabariigilt.

V. Õiguslik analüüs

20. Oma apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitab Tšehhi Vabariik kolm väidet, mida ma analüüsin alljärgnevalt järjest.

A. Esimene väide, et on rikutud õiguskindluse põhimõtet

21. Esimeses väites väidab Tšehhi Vabariik, et kuna Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 39–43, et vaidlusaluste määrustega ei kehtestata liikmesriikidele kohustust võtta oma territooriumil kasutusele ITS rakendused ja teenused, siis on ta rikkunud õiguskindluse põhimõtet.

22. Nendes vaidlustatud kohtuotsuse punktides analüüsib Üldkohus Tšehhi Vabariigi esitatud esimese tühistamisväite esimest osa. Viimane oli väitnud, et kuna komisjon oli vaidlusalustes määrustes kehtestanud kohustuse võtta kasutusele ITS rakendused ja teenused, samas kui selle direktiivi artikli 5 lõikes 1 anti liikmesriikidele õigus selle kasutuselevõtmise üle otsustada, siis oli ta ületanud talle direktiiviga 2010/40 antud volitusi. Üldkohus lükkas selle väiteosa tagasi põhjendusega, et vaidlusalused määrused ei kehtestanud niisugust kasutuselevõtu kohustust, vastupidi sellele, mida oli väitnud Tšehhi Vabariik.

23. Tšehhi Vabariik tuletab meelde Euroopa Kohtu praktikat, mille kohaselt õiguskindluse põhimõte nõuab, et liidu õigusnormid oleksid selged, täpsed ja ettenähtavate tagajärgedega, et huvitatud isikud saaksid liidu õiguskorraga reguleeritavates olukordades ja õigussuhetes nendest juhinduda⁶.

24. Ta esitab kolm argumenti, et näidata, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 39–43 on seda põhimõtet rikutud.

25. Esiteks tuleneb tema sõnul vaidlusalustest määrustest, et neid tuleb kohaldada kõikides liikmesriikides, vastupidi sellele, mida otsustas Üldkohus. Need määrused sisaldavad tema väitel nimelt klassikalist õigusnormi kõikide nende elementide kohustuslikkuse ja nende kõikides liikmesriikides vahetult kohaldatavuse kohta. Peale selle on tema väitel komisjoni seletuskirjades nimetatud määruste⁷

⁶ Kohtuotsus, 12.2.2015, parlament vs. nõukogu (C-48/14, EU:C:2015:91, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).

⁷ Komisjoni 15. mai 2013. aasta seletuskiri delegeeritud määruse nr 885/2013 kohta, K(2013) 2549 (lõplik), ja komisjoni 15. mai 2013. aasta seletuskiri delegeeritud määruse nr 886/2013 kohta, K(2013) 2550 (lõplik).

kohta märgitud, et komisjon püüab kehtestada ITS rakenduste ja teenuste kõikides liikmesriikides kasutuselevõtmise kohustust. Seepärast on Üldkohtu järelalus selle kohta, et vaidlusalused määrused ei ole kohaldatavad liikmesriikides, mis ei ole neid kasutusele võtnud, tema arvates vastuolus määruste sõnastusega ja komisjoni kavatsusega nende vastuvõtmisel.

26. Leian, et see argument tuleb põhjendamatuses tõttu tagasi lükata. Ühelt poolt, nagu rõhutas komisjon, ei sisalda vaidlusalused määrused ühtegi sätet, mis kehtestaks sõnaselgelt niisuguse kasutuselevõtukohustuse.

27. Teiselt poolt võib kummagi nende määruse artiklist 1 ja direktiivi 2010/40 artikli 5 lõikest 1 järeldada, et need on liikmesriigis kohaldatavad vaid siis, kui riik on otsustanud ITS rakendused ja teenused kasutusele võtta.

28. Kummagi nendest määrustest on nimelt artiklis 1 täpsustatud, et määrusega kehtestatakse teatud spetsifikatsioonid „kooskõlas direktiiviga [2010/40]“. Selle direktiivi artikli 5 lõikes 1 on aga sätestatud, et liikmesriikide kohustus võtta vajalikud meetmed komisjoni poolt vastu võetud spetsifikatsioonide rakendamiseks „ei piira liikmesriikide õigust otsustada selliste rakenduste ja teenuste kasutuselevõtmise üle oma territooriumil“.

29. Nendest sätetest koostoimes tuleneb, et vaidlusaluste määrustega kehtestatakse teatud spetsifikatsioonid seadmata siiski kahtluse alla iga liikmesriigi õigust otsustada ITS rakenduste ja teenuste oma territooriumil kasutuselevõtmise üle. Täpsustan veel, et need määrused täiendavad direktiivi 2010/40, nagu märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 40, ning ei sisalda ühtegi sätet, mis muudaks selle direktiivi artikli 5 lõike 1 ulatust, nagu õigesti rõhutas ka Üldkohus selle kohtuotsuse punktis 41.

30. Ma ei pea vajalikuks vaidlusaluste määruste seletuskirju analüüsida, sest eespool nimetatud sätete sisu tuleneb üheselt nende sõnastusest.

31. Teise võimalusena märgin siiski, et nendes seletuskirjades on võrreldud mitut stsenaariumit, mis eeldavad ITS rakenduste ja teenuste kasutuselevõtmist teatavates või kõikides liikmesriikides. Tõsi on, et mõlemas nimetatud seletuskirjas komisjon järeldab nende stsenaariumide võrdleva kulude ja tulude analüüsi lõpus, et eelistatav oleks kasutuselevõtmine kõikides liikmesriikides. Miski ei viita siiski sellele, et see stsenaarium on see, mida on komisjoni esitatud määruseettepanekutes tegelikult rakendatud. Selles suhtes on delegeeritud määruse nr 886/2013 seletuskirjas täpsustatud, et „direktiivis [2010/40] on ette nähtud kuus prioriteetset meetet spetsifikatsioonide vastuvõtmiseks ja, *vajaduse korral*, nende kohustuslikuks kasutuselevõtmiseks“⁸. See täpsustus näitab minu arvates, et komisjon ei kavatsenud selle määruse vastuvõtmise ajal kehtestada kasutuselevõtukohustust.

32. Seepärast ma leian, et vaidlusaluste määruste seletuskirjadest ei saa järeldada, et komisjon kavatses nende määruste vastuvõtmisega kehtestada liikmesriikidele kasutuselevõtukohustuse.

33. Eespool öeldust tuleneb, et kui Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 39–43, et vaidlusalused määrused ei kehtesta liikmesriikidele ITS rakenduste või teenuste kasutuselevõtu kohustust, ei rikkunud ta õigusnormi.

34. Teiseks kritiseerib Tšehhi Vabariik vaidlustatud kohtuotsuse punkti 40, kuna tema arvates Üldkohus eksis, kui ta otsustas, et vaidlusaluste määruste kohaldamatus teatavates liikmesriikides ei pea olema nendes määrustes sõnaselgelt märgitud, põhjusel, et see kohaldamatus tuleneb direktiivist 2010/40. Seda tehes otsustas Üldkohus tema arvates, et delegeeritud õigusaktide kohaldatavust tuleb järeldada mitte nende sõnastusest, vaid seadusandliku alusakti tõlgendusest.

⁸ Komisjoni 15. mai 2013. aasta seletuskiri delegeeritud määruse nr 886/2013 kohta, K(2013) 2550 (lõplik), p 3 (kohtujuristi kursiiv).

35. Tšehhi Vabariik lisab, et delegeeritud õigusakti sõnaselget sisu, mis on seadusandliku alusaktiga vastuolus, ei saa korrigeerida delegeeritud akti tõlgendamisega kooskõlas seadusandliku alusaktiga. Niisugune kooskõlaline tõlgendamine on tema sõnul võimalik vaid siis, kui see ei ole *contra legem*, s.o kui madalama taseme õigusakt niisugust tõlgendamist võimaldab.

36. Ma leian, et kui Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 40, et vaidlusaluseid määruseid tuleb tõlgendada, pidades silmas alusakti, milleks on direktiiv 2010/40, siis ei rikkunud ta ühtegi õigusnormi. See tõlgendusmeetod tuleneb minu arvates seostest, mis on selle seadusandliku alusakti, milles kehtestatakse nimelt seadusandliku raamistiku olemuslikud osad, ja delegeeritud õigusakti vahel, millega komisjon võib ELTL artikli 290 alusel selle seadusandliku akti teatud mitteolemuslikke osi täiendada või muuta. Euroopa Kohtul on juba olnud võimalus selle kohta täpsustada, et delegeeritud pädevuse andmise eesmärk on selliste eeskirjade kehtestamine, mis on osa seadusandliku alusaktiga määratletud õiguslikust raamistikust⁹. Näiteks käesoleva kohtuasja raames on ilmne, et vaidlusalustes määrustes kasutatud mõistet „spetsifikatsioon“ tuleb tõlgendada, pidades silmas sellele direktiivi 2010/40 artikli 4 punktis 17 antud määratlust¹⁰.

37. Peale selle ei tõlgendanud Üldkohus vaidlusaluseid määruseid *contra legem*, sest ühestki nende vastavatest sätetest ei saa järeldada, nagu kehtestataks nende määrustega liikmesriikidele ITS rakenduste ja teenuste kasutuselevõtmise kohustus¹¹.

38. Kolmandaks väidab Tšehhi Vabariik, et vaidlustatud kohtuotsus paneb liikmesriigid delegeeritud õigusakti kohaldamisel õigusliku ebakindluse olukorda, sest nad ei saa usaldada selle akti sõnaselgeid sätteid, et kindlaks määrata, millised sätted on neile kohaldatavad ega nendest tulenevaid kohustusi. Praktikast on liikmesriigid tema sõnul sel viisil juhul, kui delegeeritud õigusakti sätetest tuleneb, et selle kohaldamisala ületab seadusandlikus alusaktis ette nähtut, sunnitud esitama ELTL artiklis 263 sätestatud tähtaja sees tühistamishagi. Kui liikmesriigid seda tühistamishagi ei esita, siis nimelt kaotavad nad komisjoni poolt ELTL artikli 258 alusel¹² algatatud liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluses võimaluse väita, et delegeeritud õigusakt on õigusvastane.

39. See argument tuleb tagasi lükata, sest see põhineb taas ekslikul eeldusel, nagu oleks vaidlusaluste määrustega, vastuolus direktiivi 2010/40 artikli 5 lõikega 1, kehtestatud liikmesriikidele kasutuselevõtukohustus¹³.

40. Lisan, et liikmesriikide kohus on hinnata, kas delegeeritud õigusakti kohaldamisala ületab seadusandliku alusaktiga ettenähtut, ja vajaduse korral esitada tühistamishagi ELTL artiklis 263 sätestatud tähtajaks. Seda kohustust, mis tuleneb õiguskaitsevahendite korraldusest liidu kohtutes, ei saa käsitada õiguskindluse põhimõtte rikkumisena, nagu seda põhimõtet on tõlgendanud Euroopa Kohus¹⁴.

41. Kuna Tšehhi Vabariik ei esitanud õiguskindluse põhimõtte rikkumise tõenduseks ühtegi muud argumenti, tuleb esimene väide põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

⁹ Kohtuotsus, 17.3.2016, parlament vs. komisjon (C-286/14, EU:C:2016:183, punkt 30 ja seal viidatud kohtupraktika).

¹⁰ Näiteks tegi Euroopa Kohus sellise alusakti seisukohast tõlgendamise kohtuotsuses, 3.4.2014, Rätzke (C-319/13, EU:C:2014:210, punktid 33 ja 34).

¹¹ Vt käesoleva ettepaneku punktid 26–29.

¹² Kohtuotsus, 18.10.2012, komisjon vs. Tšehhi Vabariik, C-37/11, EU:C:2012:640, punktid 46–48.

¹³ Vt käesoleva ettepaneku punktid 26–29.

¹⁴ Vt käesoleva ettepaneku punkt 23.

B. Teine väide, et on rikutud ELL artikli 13 lõiget 2 koostoimes ELTL artikliga 290

42. Teises väites väidab Tšehhi Vabariik, et kuna Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 63, et komisjon ei pea delegeeritud õigusaktide vastuvõtmisel piirduma seadusandlikus alusaktis sõnaselgelt kindlaks määratud volituse ulatusega, siis on ta rikkunud ELL artikli 13 lõiget 2 ja ELTL artiklit 290.

43. See väidetav õigusnormi rikkumine muudab tema arvates vääramaks esimese tühistamisväite teise osa analüüsi vaidlustatud kohtuotsuse punktides 45–63, kus Üldkohus otsustas, et kohustades liikmesriike määrama erapooletu ja sõltumatu järelevalveasutuse, kelle ülesanne on tagada vaidlusaluste määrustega kehtestatud nõuete järgimine, ei ületanud komisjon talle direktiiviga 2010/40 antud volitusi.

44. Tšehhi Vabariigi sõnul on komisjonile ELTL artikliga 290 antud volitus võtta vastu muid kui seadusandlikke üldkohaldatavaid õigusakte erand ELL artikli 13 lõikes 2 kehtestatud üldreeglist ja seda tuleb järelikult tõlgendada kitsalt. Komisjon omakorda leiab, et õigus anda komisjonile delegeeritud volitus ei ole mitte erand, mida tuleb tõlgendada kitsalt, vaid esmasest õigusest tulenev õigus, mis on seadusandjale antud ELTL artikliga 290.

45. Seda teoreetilist küsimust ei ole siiski vaja lahendada selleks, et selle teise väite põhjenduseks Tšehhi Vabariigi esitatud viis argumenti tagasi lükata.

46. Teiseks leiab ta, et Üldkohus eksis, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 58, et komisjonile delegeeritud õigusaktide vastuvõtmiseks antud volitus ei piirdu direktiivi 2010/40 artiklis 6 sõnaselgelt täpsustatud aspektidega, vaid seda võib kasutada ka direktiivi iga muu sätte rakendamiseks. Tšehhi Vabariik leiab, et direktiivi 2010/40 artikli 6 lõikes 1 ette nähtud volitust tuleks tõlgendada kitsana, sest see piirdub selle direktiivi artikli 6 lõikes 4 loetletud tüüpi sätetega.

47. Rõhutan siinkohal, et komisjonile antud volituse aluseks ei ole mitte direktiivi 2010/40 artikkel 6, vaid pigem selle artikkel 7. Viimati nimetatud artikli alusel aga võtab komisjon delegeeritud õigusakte vastu „vastavalt [selle] direktiivi asjakohastele sätetele, eelkõige vastavalt artiklile 6 ning II lisale“. Seepärast otsustas Üldkohus õigusega, et komisjonile antud volitus ei piirdu nimetatud direktiivi artiklis 6 sõnaselgelt täpsustatud aspektidega.

48. Lisan igaks juhuks, et direktiivi 2010/40 artikli 6 lõike 4 punkt c annab komisjonile piisava õigusliku aluse selleks, et ette näha, et liikmesriigid peavad määrama järelevalveasutuse, käesoleva ettepaneku punktides 58–65 nimetatud põhjustel. Seepärast puuduksid oletataval õigusnormi rikkumisel Üldkohtu poolt tagajärjed, sest komisjonil on õigus ette näha riikliku järelevalveasutuse määramine isegi juhul, kui volitus peab piirduma ainult direktiivi 2010/40 artikli 6 lõikes 4 sõnaselgelt täpsustatud aspektidega¹⁵.

49. Teiseks väidab Tšehhi Vabariik, et Üldkohus eksis, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 63, et komisjon võib, kui ta peab seda vajalikuks, eeskirju vastu võtta volituse piires väljudes. Tšehhi Vabariigi arvates peab komisjonile antud õigus piirduma sellega, mida liidu seadusandja pidas vajalikuks, kui ta sõnastas komisjoni volituse seadusandlikus alusaktis.

¹⁵ Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale on õigusnormi rikkumine tulemusetu, kui see puudutab põhjendusi, mille kehtetuks tunnistamine ei saa kaasa tuua vaidlustatud kohtuotsuse tühistamist. Vt selle kohta kohtuotsused, 24.10.2002, *Aéroports de Paris vs. komisjon* (C-82/01 P, EU:C:2002:617, punktid 41 ja 67 ja seal viidatud kohtupraktika); 28.6.2005, *Dansk Rørindustri jt vs. komisjon* (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, punkt 148 ja seal viidatud kohtupraktika) ja, 9.7.2015, *InnoLux vs. komisjon* (C-231/14 P, EU:C:2015:451, punkt 83).

50. Pooled väljendasid kohtuistungil ka oma seisukohti võimaluse kohta, et Üldkohus eksis, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 63, et vajadus määrata riiklikud järelevalveasutused kuulub komisjoni nn subjektiivse kaalutusõiguse alla.

51. Sellest tulenevalt pean ma kohaseks analüüsida seda teist argumenti kahes osas: nimelt kas komisjonil on subjektiivne kaalutusõigus ja kas komisjon on talle direktiiviga 2010/40 antud volitusi ületanud.

52. Esiteks ei saa ma nõustuda põhiseisukohaga, nagu oleks Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 63 tunnistanud, et komisjonil on subjektiivne kaalutusõigus.

53. Minu arvates ei ole vaieldav, et seda, kas komisjon ületas talle delegeeritud volitusi, tuleb hinnata objektiivselt õigusnormide alusel, mis reguleerivad volituste delegeerimist seadusandlikus alusaktis. ELTL artikli 290 lõike 1 teises lauses on nimelt sätestatud, et seadusandlikes aktides määratakse selgesõnaliselt kindlaks volituste delegeerimise eesmärgid, sisu, ulatus ja kestus. Peale selle on ELTL artikli 290 lõike 2 esimeses lauses täpsustatud, et seadusandlikes aktides määratakse selgesõnaliselt kindlaks delegeerimise tingimused¹⁶.

54. Seepärast märkis komisjon õigusega, et tal on delegeeritud volituste teostamisel suurem või väiksem kaalutusõigus olenevalt sellest, kuidas selle on seadusandja selles aktis otsustanud, kusjuures delegeerimine võib puudutada ainult seadusandliku alusakti mitteolemuslikke osi. Leian sellele ELTL artikli 290 tõlgendusele kinnitust 16. juuli 2015. aasta kohtuotsuse komisjon vs. parlament ja nõukogu punktis 32, kus Euroopa Kohus otsustas, et see, kas liidu seadusandja otsus anda komisjonile delegeeritud pädevus on õiguspärane, sõltub üksnes sellest, kas õigusaktid, mis institutsioon peab talle antud pädevuse alusel vastu võtma, on üldkohaldatavad ja täiendavad või muudavad seadusandliku akti mitteolemuslikke osi¹⁷.

55. Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 50–60 viis Üldkohus aga just nimelt läbi objektiivse hindamise. Nimelt järeldas Üldkohus just direktiivi 2010/40 asjakohaste sätete ja täpsemalt artikli 4 punkti 17, artiklite 5–7 ja II lisa analüüsimise alusel selle kohtuotsuse punktis 62, et komisjon on volitatud kehtestama vaidlusalustes määrustes nõuetele vastavuse hindamise menetluse, kohustades liikmesriike, kelle ülesanne on tagada spetsifikatsioonide rakendamine, määrama asutuse, kes kontrollib, et ettevõtjad neid spetsifikatsioone järgivad.

56. Üldkohus ei eksinud ka, kui ta seejärel otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 63, et selgesõnaline volitus ei ole vajalik ja piisab sellest, kui komisjon, kellel on kaalutusõigus, *nagu see tuleneb objektiivselt eespool viidatud direktiivi 2010/40 sätetest*, on otsustanud, et niisuguse asutuse määramine on ühilduvuse, koostalitlusvõime ja järjepidevuse eesmärkide tagamiseks vajalik. Teisisõnu – ja nagu väitis komisjon kohtuistungil – tegi komisjon valiku mitmest valikuvõimalusest, mis tal olid direktiivi 2010/40 ja nimelt selle II lisas kehtestatud põhimõtete raames.

57. Teisisõnu ei saa vaidlustatud kohtuotsuse punkti 63 eraldi hinnata nii, nagu oleks Üldkohus tunnistanud komisjonile subjektiivse kaalutusõiguse. Komisjoni kaalutusõigus, mida nimetab Üldkohus, on objektiivne, sest see tuleneb direktiivi 2010/40 sätetest, mis reguleerivad volituste delegeerimist ja mille ulatus on analüüsitud selle kohtuotsuse punktides 50–62.

58. Teiseks leian ma, et Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 45–67 õigusega, et komisjon ei ületanud delegeeritud määruse nr 885/2013 artikli 8 lõike 1 ja delegeeritud määruse nr 886/2013 artikli 9 lõike 1 vastu võtmisel, mis näevad ette erapooletu ja sõltumatu järelevalveasutuse määramise, talle direktiiviga 2010/40 delegeeritud volitusi.

16 Vt selle kohta kohtuotsus, 17.3.2016, parlament vs. komisjon (C-286/14, EU:C:2016:183, punktid 30 ja 31).

17 Kohtuotsus, 16.7.2015, C-88/14, EU:C:2015:499, punkt 32.

59. Leian nimelt, et selle direktiivi artikli 6 lõike 4 punkt c koostoimes nimetatud direktiivi artikli 7 lõikes 1 ette nähtud volitusega annab komisjonile piisava õigusliku aluse nende kahe õigusnormi vastuvõtmiseks.

60. Direktiivi 2010/40 artikli 6 lõike 4 punkti c alusel sisaldab spetsifikatsioon, kui see on asjakohane, ja olenevalt spetsifikatsiooni valdkonnast „organisatsioonilisi sätteid, mis kirjeldavad erinevate sidusrühmade menetluslike kohustusi“.

61. Järelikult on vaja kontrollida ühelt poolt, kas delegeeritud määruse nr 885/2013 artikli 8 lõige 1 ja delegeeritud määruse nr 886/2013 artikli 9 lõige 1 on „organisatsioonilised sätted“, ja teiselt poolt, kas need „kirjeldavad erinevate sidusrühmade menetluslike kohustusi“.

62. Mulle näib esiteks raskesti vaieldav, et nende kahe artikliga ette nähtud sätted on „organisatsioonilised“, sest nendega korraldatakse menetlus, mille käigus hinnatakse kummagi vaidlusaluse määrusega ette nähtud nõuetele vastavust.

63. Sama vähe on teiseks vaieldav, et nende sätetega kehtestatakse sidusrühmadele menetluslikud kohustused¹⁸. Nii kohustab delegeeritud määruse nr 885/2013 artikli 8 lõige 2 teenuseosutajaid esitama määratud asutustele selle määruse artiklites 4–7 sätestatud nõuetele vastavuse kinnituse. Delegeeritud määruse nr 886/2013 artikli 9 lõige 2 kohustab teehaldajaid ja liiklusteavet edastavaid ringhäälinguorganisatsioone edastama määratud riiklikele organitele oma identifitseerimisandmed ja nende osutatava teabeteenuse kirjelduse. Need sidusrühmad on samuti kohustatud esitama selle määruse artiklites 3–8 sätestatud nõuetele vastavuse deklaratsiooni.

64. Seda konteksti silmas pidades tulebki hinnata erapooletu ja sõltumatu asutuse määramise kohustust. Niisuguse asutuse määramine on nimelt eespool nimetatud õigusnormidega kehtestatud hindamismenetluste hästi toimimisele omane organisatsiooniline element. Nende asutuste ülesanne on nimelt pisteliselt kontrollida sidusrühmade esitatud deklaratsioonide õigsust ja nõuda vaidlusaluste määrustega ette nähtud nõuetele vastavuse tõendamist ning anda riiklikele ametiasutustele aru esitatud kinnituste ja pistelise kontrolli tulemuste kohta¹⁹. Põhjalikkuse huvides lisan, et niisuguse asutuse määramine on minu arvates kooskõlas direktiivi 2010/40 II lisas sätestatud põhimõtetega ja eelkõige tõhususe ja proportsionaalsuse põhimõtetega.

65. Seepärast leian ma, et delegeeritud määruse nr 885/2013 artiklis 8 ja delegeeritud määruse nr 886/2013 artiklis 9 on ette nähtud „organisatsioonilised sätted, mis kirjeldavad erinevate sidusrühmade menetluslike kohustusi“ direktiivi 2010/40 artikli 6 lõike 4 punkti c tähenduses, sealhulgas kohustus määrata nende artiklite lõikes 1 ette nähtud erapooletu ja sõltumatu järelevalveasutus.

66. Teise võimalusena, kui tuleks arvestada, et direktiivi 2010/40 artikli 6 lõike 4 punkt c ei anna komisjonile piisavat õiguslikku alust eespool nimetatud õigusnormide vastuvõtmiseks, leian, et selle direktiivi artikli 4 punkt 17 ja artikli 6 lõige 1 koostoimes nimetatud direktiivi artikli 7 lõikes 1 ette nähtud volitusega annavad niisuguse õigusliku aluse.

18 Mõiste „sidusrühm“ ei ole direktiiviga 2010/40 määratletud. Põhjenduses 18 on siiski peamistest sidusrühmadest nimetatud ITS teenuseosutajaid, transpordiettevõtjaid ja teehaldajaid.

19 Vt delegeeritud määruse nr 885/2013 artikli 8 lõige 3 ja delegeeritud määruse nr 886/2013 artikli 9 lõige 3.

67. Nimelt on direktiivi 2010/40 artikli 4 punktis 17 mõiste „spetsifikatsioon“ määratletud eriti laialt kui „siduv meede, millega kehtestatakse sätteid, mis sisaldavad nõudeid, menetlusi ja *muid asjaomaseid eeskirju*“ (kohtujuristi kursiiv). Peale selle on selle direktiivi artikli 6 lõikes 1 sätestatud, et komisjon võtab esmalt vastu spetsifikatsioonid, mis on vajalikud, et tagada ühilduvus, koostalitlusvõime ja pidevus ITS-de kasutuselevõtmiseks ja tööks kasutamiseks prioriteetsete meetmete puhul. Rõhutan veel kord, et selle direktiivi artikli 6 lõikes 4 ei ole minu arvates loetletud ammendavalt, mis tüüpi spetsifikatsioonid võib komisjon vastu võtta.

68. Minu arvates tuleneb direktiivi 2010/40 artikli 4 punktist 17, artikli 6 lõikest 1 ja artikli 7 lõikest 1 koostoimes, et komisjonil oli volitus määrata erapooletu ja sõltumatu järelevalveasutus ja seega vastu võtta delegeeritud määruse nr 885/2013 artikli 8 lõige 1 ja delegeeritud määruse nr 886/2013 artikli 9 lõige 1²⁰.

69. Eespool öeldust tuleneb, et Tšehhi Vabariigi esitatud teine argument tuleb põhjendamatus tõttu tagasi lükata.

70. Kolmandaks väidab Tšehhi Vabariik, et Üldkohtu järeldused vaidlustatud kohtuotsuse punktides 47–49 suure kaalutusõiguse kohta, mis on komisjonil ELTL artikli 290 alusel õigusnormi täiendamiseks, ei ole kooskõlas 16. juuli 2015. aasta kohtuotsusega komisjon *vs.* parlament ja nõukogu²¹.

71. Tuletan meelde, et viimati nimetatud kohtuotsuse punktis 32 Euroopa Kohus otsustas, et seadusandliku aktiga komisjonile antud kaalutusõiguse olemasolu ega ulatus ei ole asjakohased selle kindlakstegemisel, kas komisjoni vastuvõetav õigusakt kuulub ELTL artikli 290 või ELTL artikli 291 kohaldamisalasse²².

72. Seda kohtupraktikat arvestades leian ma, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 49, et komisjonil on õigusnormi täiendamisel ELTL artikli 290 alusel suur kaalutusõigus.

73. See õigusnormi rikkumine ei too aga tagajärgi, sest see puudutab põhjendusi, mille kehtetuks tunnistamine ei too kaasa vaidlustatud kohtuotsuse tühistamist²³. Nagu ma nimelt käesoleva ettepaneku punktides 52–69 märkisin, hindas Üldkohus esimese tühistamisväite teise osa analüüsimise raames objektiivselt küsimust, kas komisjon on ületanud direktiiviga 2010/40 ette nähtud volitusi. Sellest objektiivsest hindamisest, millega ei ole õigusnormi rikutud, juba piisas selleks, et see teine osa tagasi lükata.

74. Neljandaks väidab Tšehhi Vabariik, et direktiivi 2010/40 artikli 5 lõikega 1 on tema arvates jäetud liikmesriikidele, mitte komisjonile, võimalus valida, milliseid meetmeid võtta, et tagada spetsifikatsioonide rakendamine. Seepärast ei saa komisjonile delegeeritud õigusaktide vastuvõtmiseks antud volitust tema arvates tõlgendada viisil, mis seda liikmesriikide õigust kahjustab. Ta lisab, et liidu seadusandja pidas seda aspekti olemuslikuks osaks, mille kohta seega ei saa võtta delegeeritud õigusakti vastavalt ELTL artiklile 290.

75. Ma kahtlen, et see argument on vastuvõetav, sest Tšehhi Vabariik ei määra täpselt kindlaks, milliseid vaidlustatud kohtuotsuse põhjenduse punkte ta vaidlustab, nagu nõuab kodukorra artikli 169 lõige 2.

20 Direktiivi 2010/40 artikli 5 lõike 1 kohaselt peavad liikmesriigid võtma vajalikud meetmed, et tagada komisjoni poolt selle direktiivi artikli 6 kohaselt vastuvõetud spetsifikatsioonide järgimine. Vt käesoleva ettepaneku punkt 76.

21 C-88/14, EU:C:2015:499.

22 Vt käesoleva ettepaneku punkt 54.

23 Vt joonealuses märkuses 15 viidatud kohtupraktika.

76. Igal juhul on see argument põhjendamatu. Direktiivi 2010/40 artikli 5 lõige 1 piirdub nimelt sellega, et kohustab liikmesriike võtma vajalikke meetmeid selleks, et tagada komisjoni poolt vastu võetud spetsifikatsioonide järgimine vastavalt selle direktiivi artiklile 6. Nagu ma aga käesoleva ettepaneku punktides 58–69 täpsustasin, on komisjon volitatud vastu võtma menetluslikke spetsifikatsioone, nagu delegeeritud määruse nr 885/2013 artikkel 8 ja delegeeritud määruse nr 886/2013 artikkel 9, sealhulgas kohustust määrata erapooletu ja sõltumatu järelevalveasutus. Järelikult on liikmesriigid direktiivi 2010/40 artikli 5 lõike 1 kohaselt kohustatud võtma selle spetsifikatsiooni järgimiseks vajalikke meetmeid.

77. Viidendaks väidab Tšehhi Vabariik, et Üldkohus eksis, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 60 ja 61, et direktiivi 2010/40 artikli 5 lõige 1 ja artikli 6 lõige 6 toetavad põhiseisukohta, et komisjon oli volitatud nägema ette kohustuse määrata riiklik järelevalveasutus.

78. Mis puutub argumenti direktiivi 2010/40 artikli 5 lõike 1 rikkumise kohta, siis leian põhjendusel, mis on esitatud käesoleva ettepaneku punktis 76, et see on põhjendamatu.

79. Tšehhi Vabariik väidab peale selle, et selle direktiivi artikli 6 lõikes 6 on silmas peetud ainult nõuetele vastavause hindamist vastavalt otsusele nr 768/2008²⁴ ja et niisugust hindamist ei ole ette nähtud üheski vaidlusaluste määruste sättes.

80. Ma leian, et see argument on põhjendatud. Nimetatud otsuses on selle artikli 2 kohaselt nimelt sätestatud toodete turustamise tingimusi ühtlustavate liidu õigusaktide koostamise üldpõhimõtete ja erisätete ühine raamistik. Vaidlusalused määrused aga ei käsitle toodete turustamist. Seepärast, kuna Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 61, et direktiivi 2010/40 artikli 6 lõige 6 toetab põhiseisukohta, et komisjon on volitatud kohustama määrama niisugust riiklikku järelevalveasutust, nagu on ette nähtud delegeeritud määruse nr 885/2013 artiklis 8 ja delegeeritud määruse nr 886/2013 artiklis 9, siis on ta rikkunud õigusnormi.

81. See õigusnormi rikkumisel ei ole aga käesoleva ettepaneku punktis 73 esitatud põhjustel tagajärgi.

82. Eespool öeldust tulenevalt tuleb Tšehhi Vabariigi esitatu teine väide põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

C. Kolmas väide, et Üldkohus on rikkunud menetlusnorme

83. Kolmanda ja viimase väitega väidab Tšehhi Vabariik, et kuna Üldkohus moonutas või ei võtnud arvesse teatud tema esitatud argumente, siis on ta rikkunud menetlusnorme.

84. Esiteks tema arvates Üldkohus eksis, kui ta tuvastas vaidlustatud kohtuotsuse punkt 39, et Tšehhi Vabariik ja komisjon on üksmeelel selles, et vaidlusaluste määruste sätted ei ole kohaldatavad seni, kui liikmesriik ei ole otsustanud ITS rakendusi ja teenuseid oma territooriumil kasutusele võtta. Tšehhi Vabariik rõhutab, et ta märkis oma repliigis Üldkohtule, et nende määruste niisugune tõlgendus talle sobib, kuid et miski nimetatud määrustes seda tõlgendust ei toeta.

85. Nagu komisjon märkis, tuleb see argument tagasi lükata, sest see põhineb vaidlustatud kohtuotsuse punkti 39 ekslikul mõistmisel. Tegelikult tuvastas Üldkohus, et pooled on üksmeelel direktiivi 2010/40 tõlgendamise suhtes nii, et kui [nimetatud süsteeme] kasutusele ei võeta, siis ei ole vaidlusalused määrused kohaldatavad, mitte aga vaidlusaluste määruste endi tõlgendamise suhtes.

²⁴ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 9. juuli 2008. aasta otsus nr 768/2008/EÜ toodete turustamise ühise raamistiku kohta ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu otsus 93/465/EMÜ (ELT 2008, L 218, lk 82).

86. Ühtlasi märkin, et Üldkohus analüüsis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 35–44 üksikasjalikult Tšehhi Vabariigi argumenti, et vaidlusaluste määrustega kehtestati kasutuselevõtukohustus, ja lükkas selle argumenti tagasi. Seepärast on see argument põhjendamatu.

87. Teiseks jättis Üldkohus Tšehhi Vabariigi sõnul arvesse võtmata tema argumenti, et komisjon märkis vaidlusaluste määruste seletuskirjades sõnaselgelt ära oma kavatsuse kehtestada kõikides liikmesriikides ITS rakenduste ja teenuste kasutuselevõtmise kohustus.

88. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei tähenda Euroopa Kohtu põhikirja artiklis 36 ja artikli 53 esimeses lõigus sätestatud Üldkohtu kohustus otsuseid põhjendada, et Üldkohus peab esitama põhjenduskäigu, milles analüüsitakse ammendavalt ja ühe kaupa menetluse poolte kõiki argumente. Põhjendus võib seega olla tuletatav, kui see võimaldab huvitatud isikutel mõista põhjendusi, millele Üldkohus tugineb, ning kui Euroopa Kohtul on piisavalt teavet kohtuliku kontrolli teostamiseks²⁵.

89. Üldkohus esitas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 35–44 selgelt põhjendused, mis viisid ta järeldusele, et vaidlusaluste määruste sätted – mis on siduvad – ei kehtesta liikmesriikidele kasutuselevõtukohustust, täites nii oma põhjendamiskohustust. Seepärast võis Üldkohus õiguspäraselt arvestada, et ei olnud vaja täpsustada põhjuseid, mille alusel see järeldus tulenes seletuskirjade sisust – mis ei ole siduv²⁶.

90. Kolmandaks jättis Üldkohus väidetavalt eelkõige teise tühistamisväite hindamisel vaidlustatud kohtuotsuse punktides 69–75 arvesse võtmata Tšehhi Vabariigi argumenti, et järelevalve korraldamine riigi tasandil on põhimõtteliselt olemuslik osa, mille reguleerimist ei tohi ELTL artikli 290 alusel seega usaldada komisjonile.

91. Ma leian, et Üldkohus analüüsis seda argumenti vaidlustatud kohtuotsuse punktides 72 ja 73, kui ta otsustas, et komisjon ei ületanud delegeeritud määruse nr 885/2013 artikli 8 lõiget 1 ja delegeeritud määruse nr 886/201 artikli 9 lõiget 1 vastu võttes talle direktiiviga 2010/40 antud volitust ega täiendanud või muutnud selle olemuslikku osa.

92. Eespool öeldust tuleneb, et Tšehhi Vabariigi kolmas väide tuleb põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

93. Seetõttu tuleb apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta. Peale selle tuleb kohtukulud välja mõista Tšehhi Vabariigilt, sest komisjon on seda nõudnud.

VI. Ettepanek

94. Esitatud arutluskäiku arvestades teen Euroopa Kohtule ettepaneku:

- jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja
- mõista kohtukulud välja Tšehhi Vabariigilt.

²⁵ Kohtuotsus, 27.10.2011, Austria vs. Scheucher-Fleisch jt (C-47/10 P, EU:C:2011:698, punkt 104 ja seal viidatud kohtupraktika) ja, 8.3.2016, Kreeka vs. komisjon (C-431/14 P, EU:C:2016:145, punkt 38 ja seal viidatud kohtupraktika).

²⁶ Vt selle kohta käesoleva ettepaneku punktid 31 ja 32.